

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

DE GYNAECOLOGIE EN DE MODERNE VROUW.

De klinische les van prof. DE SNOO heeft mij getroffen als een hoon voor de ongehuwde werkende vrouwen die niet „onevenwichtig” zijn, „lastig worden en humeurig”, maar haar werk uitstekend verrichten, althans evengoed als wanneer een man in haar plaats was gesteld. Niet omdat zij de gelijke van den man zijn, maar aan hem gelijkwaardig. Wij mogen van geluk spreken, dat de vrouw als, of zolang, zij ongehuwd blijft werk in de maatschappij kan vinden, waardoor zij in eigen onderhoud kan voorzien. De maatschappij noch zich zelve doet zij daarmee kwaad, integendeel, er zijn bewijzen genoeg van goed werk door vrouwen verricht en voor de vrouw zelf beteekent dit, dat zij zich gelukkiger kan voelen dan de ongehuwde vrouwen van vroeger, die door broers of neven onderhouden, haar ongehuwd zijn als schande met zich mee sleepten. Hadden die vrouwen van vroeger geen klachten als de telephoniste, door prof. DE SNOO vermeld?

Een niet te veranderen feit is, dat een deel der vrouwen niet trouwt, omdat er meer vrouwen dan mannen zijn en omdat een deel der mannen en vrouwen niet bij elkaar passen.

Onjuist lijkt het nu te zeggen, dat de meisjes een vak leeren met den wensch vrij en zelfstandig te blijven. Veeleer is dit het geval om vrij en zelfstandig te *kunnen* zijn, voor het geval zij gedwongen worden tot de bovengenoemde categorie te hooren.

Alle vrouwen verkiezen een gelukkig huwelijk boven een beroep. Van „zich onttrekken aan de vervulling van haar normale taak” is mijns inziens geen sprake. Ten hoogste zou men kunnen zeggen, dat zij zich door het leeren van een beroep de weelde kunnen veroorloven het huwelijk niet als noodsprong te zien.

Het is te wenschen, dat de tijd niet weerkeert, dat de vrouw terug wordt gedreven in den hoek, waaruit zij met goed succes te voorschijn trad, ten bate van de maatschappij, zichzelf en het ware huwelijk.

De waardeering voor vele werkende vrouwen, noopt mij tot dit verweer.

Groningen, 13 October 1940.

L. MEYLER.

IS DE MEDEDEELING VAN DE DOODSOORZAAK VERRAAD?

In het jaarverslag van de H.C. van 1939 (Bijblad *N. T. v. Gen.* 14 Sept.) staat op blz. 438:

„Al even weinig vruchtdragend was het overleg met de Ned. Vereeniging tot Bevordering van het Levensverzekeringswezen naar aanleiding van de geste van de Amsterdamsche Mij. van Levensverzekering (Amstleven). Deze Mij. acht het oorbaar inlichtingen in te winnen naar de doodsoorzaak van een overleden verzekerde à raison van f 5.— per verraad, pardon, per inlichting. De Ned. Vereeniging verwees ons naar de Vereeniging van Med. Adviseurs, die de kwestie zou behandelen.” Tegen deze opmerking van de H.C. komt de voorzitter van laatstgenoemde vereeniging in verzet. (*N. T. v. Gen.* 3 October blz. 3920). Hij noemt dit een onvriendelijkheid, die onjuist is bovendien en doet het voorkomen, alsof de aanmerking gericht is tegen alle verzekeringsmaatschappijen, terwijl er slechts eene met name genoemd wordt.

Dat de klacht van de H.C. juist is, moge het volgende leeren.

Op 12 Mei 1940 stierf in het St. Elisabeth's Gasthuis te Haarlem de militair D. ten gevolge van een motorongeval. Het was voor de betrokken levensverzekeringsmaatschappij van belang te weten, of deze militair gestorven was ten gevolge van krijgsverrichtingen. In plaats dit ronduit aan mij te vragen, ging de Maatschappij aldus te werk.